

Είναι θράσος να ζητάς από το παιδί χαρίσματα που εσύ δεν έχεις αποκτήσει...

[/ Γενικά Θέματα / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο σημερινός τρόπος ζωής, αδυσώπητος στους ρυθμούς και την εξέλιξη του, αδιαφορεί για τις πληγές που επιφέρει στο κοινωνικό σώμα. Από τη διαδικασία αυτή δε μπορούσε να γλυτώσει ο γάμος γενικότερα, ή οικογένεια ειδικότερα. Πληγές, πολλές φορές ανεπανόρθωτες, δημιουργούνται στους θεμέλιους λίθους

του ιερού αυτού οικοδομήματος. Έτσι ή οικογένεια έγινε γραφείο συμφωνιών και ωραρίων, δικαιωμάτων και απαιτήσεων. Χώρος αντιπαλότητας και δοκιμασίας νεύρων με συνέπειες ολέθριες. Ωστόσο, το πρόβλημα δεν είναι ο σημερινός αγχώδης τρόπος ζωής. Το μυστικό του προβλήματος κρύβεται στη μεγάλη αδυναμία μας να αγαπήσουμε το Θεό. Η σωστική και θεραπευτική επέμβαση αποδεικνύει πως το κακό ξεκινά από μας. Υποφέρουμε και μείς και τα παιδιά μας επειδή αφήσαμε την ψυχή μας να λιμοκτονήσει στην έρημο των παθών. Και να λοιπόν. Θεσμοί που κράτησαν αιώνες, που νίκησαν άγαρηνούς και απίστους, που άντεξαν τον ξεριζωμό και την προ-σφυγιά, που φτιάξαν από τη στάχτη πατρίδες, ήρθε ώρα που παρέδωσαν γη και ύδωρ αφήνοντας το πυρ της οικογενειακής εστίας, αν όχι να σβήσει, πάντως να χάσει το φως και τη ζεστασιά του. Όταν συνειδητοποιείς το πρόβλημα, δε φτάνει. Χρειάζεται βαθιά τομή στη ζωή μας για να αποβάλουμε καθετί που μας εμποδίζει να χαρούμε την οικογενειακή θαλπωρή. Σ' αυτή την κατάσταση φτάσαμε επειδή πολλές φορές πνίξαμε τη συνείδηση μας σε αβαρίες κάποιας επίζηλης καριέρας. Επειδή σπαταλήσαμε ώρες και μέρες για όμορφα σπίτια και κτήματα, που σαν κληρονομιά θ' αφήσουμε στα παιδιά μας, αδιαφορώντας για την αθάνατη ψυχή τους. Επειδή στο όνομα μιας επικοινωνιακής πολιτικής δικής μας επίνοησης, γίναμε «φίλοι» με τα παιδιά μας, αγνοώντας την ιερή σχέση γονέων και παιδιών. Αφού λοιπόν έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί αλήθεια μένουμε έκθαμβοι στα εξωφρενικά καμώματα των παιδιών μας; Οί γονείς γίνονται οι πρώτες εικόνες παραδείγματος και μίμησης των παιδιών. Η ζωή τους, ή συμπεριφορά τους, ο λόγος τους, ακόμη και οί κινήσεις που χρησιμοποιούν, γίνονται πρότυπα ζωής για τα | παιδιά. Κι αν οί γονείς δεν έχουν αποκτήσει κάποια εμπειρία πνευματικής ζωής, είναι τουλάχιστον ανακόλουθο να ζητούν συνέπεια βίου από τα παιδιά τους. Είναι θράσος, λέγει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακας, να ζητάς για το παιδί σου χαρίσματα που εσύ ακόμη δεν έχεις αποκτήσει... Πρέπει δηλαδή ο ρόλος των γονέων να είναι σαν το ρόλο των ιατρών. Οί ιατροί έχουν ανοσία στις ασθένειες και έτσι μπορούν να θεραπεύουν. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και με τους γονείς. Τουλάχιστον, να ξεκινήσουν και οί ίδιοι στον εαυτό τους μαθήματα πνευματικής αγωγής. Τότε θα διακρίνουν τις «ασθένειες» των παιδιών, με γνώμονα την ορθό-δοξη ζωή. Αυτό αποτελεί βασικό στοιχείο στη διαπαιδαγώγηση. Κι αν, παρ' όλ' αυτά, τα αποτελέσματα δεν είναι τα αναμενόμενα, ας μην απογοητευόμαστε. Στους γονείς μένει ή σπορά. Όμως το να αυξηθούν τα στάχυα και να δέσουν ώριμο καρπό, δεν οφείλεται μόνο σ' αυτούς, αλλά στον καιρό, το χώμα, τη βροχή. Ο κόπος ωστόσο δεν πάει ποτέ χαμένος. "Ας θυμηθούμε, πως ο Σπορέας της παραβολής δε φείδεται του κόπου παρ' ότι γνωρίζει ότι μόνο το ελάχιστο του καρπού θα έπιανε τόπο. Κι όμως δεν το έκανε. Για να μη δώσει το δικαίωμα - λένουν οί πατέρες - στην έρημο ή στον πατημένο δρόμο να πεί: Εμείς δεν είχαμε τη διάθεση, αλλά ούτε και συ μας έδωσες μια

ευκαιρία. “Ας μην κλαίμε λοιπόν τους κόπους. Εμείς ας σπείρουμε έντι-μα, κι ας θερίσει ό Θεός.

Του Άρχιμανδρίτου ΕΦΡΑΙΜ ΠΑΝΑΟΥΣΗ/orthodoxigynaika

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr